

gang her i dette Thing, hvorfor jeg ogsaa varnt anbefaler Thinget at vedtage dette Vædringsforſlag, overbevist om, at man ikke derved gjør Loven faſtlig, men at man gjør den nyttig.

H. Naſmuſſen: Jeg har begjæret Ordet for at lægge min anbefaling til for Forſlaget under Nr. 2 til § 4, ſom er ſtillet af 2 ærede Medlemmer. Jeg tror, at den Foreſtilling, ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Næſing) havde om den Begjærlighed, der vilde blive hos Folk efter at komme ind i denne Kreditforening, af de Grunde, ſom han anførte, er meget overdreven og aldeles urigtig. Det ſtaaſt klart for mig, at i heldigſte Tilfælde vil denne Kreditforening kun blive ſøgt ligeſaa meget ſom de beſtaaende Kreditforeninger. Jeg antager det for meget ſandſynligt, at det ſelv med den ſtørſte Otonomi ikke vil være muligt at holde Admiſtrationsudgifterne indenfor den Grændſe, ſom de holdes indenfor i de beſtaaende Kreditforeninger, og end ogsaa Statsgarantien kan bidrage til, at den Slags Kreditforſeningsobligationer kunne hæves, lad mig ſige, et Par Procent over de andre Kreditforſeningsobligationer, vil utvivlſomt den Fordel, der derved vindes, gaa til Admiſtrationsomkoſtinger. Deſuden kan jeg ikke undlade, da jeg har Ordet, at ſige, at den Befolkning, der er Spørgsmaal om, lever under de trangſte Vilkaar, ſom nogen Del af Befolkningen lever under her i Landet. Det er et Slid og Slæb fra Morgen til Aften, Dag og Nat, Søg og Hellig. Jeg tør godt ſige, at den ſimple Dagleier og den jordløſe Husmand, uden at jeg derfor vil ſige, at de have det godt, kunne gaa en Helligdag og hvile ſig, medens vi kunne ſe dem, der ere i Beſiddelse af Jord, gaa og glide dels med egen Kraft og dels med den, ſom de have tillaaens. De have ſaa at ſige aldrig Fred for at glide. (Roſenørn: Maa jeg bede om Ordet!). Dertil kommer, at naar vi ſtulle blive ſtaaende ved 2,500 Kr. ſom Grændſen for, at de kunne komme ind i en Kreditforening, ſtaaſt det for mig ſaaledes, at den er ſat altfor knap. Den Mand, der eier en Eiendom, ſom kun kan tages til 2,500 Kr., og ſom har Familie og Driſtſomkoſtinger for den Smule Jord, ſom han har, og ſom ſkal ſvare Rente af 1,200 Kr., har Mere at beſtille med ſine Udgifter, end han egentlig kan taale. Vi ere endogsaa berettigede til at tænke os, at den Mand, der har en Eiendom paa indtil 4,000 Kr., neppe er den, der kan ſvare Rente af 1,200 Kr. Hovedgrunden for mig til at lægge et godt Ord ind for, at vi i det Mindſte komme op til 4,000 Kr., er at gjøre det muligt for den Slags Folk at komme ind i en Kreditforening, hvor de kunne erholde et Laan, ſom de nogenlunde kunne være tjente med

at høre. Det er min Overbeviſning, at en Mand, der har en Eiendom til en Værdi af 2,500 Kr., ſlet ikke er tjent med at faae et Laan paa 1,200 Kr., og det ſkal har abſolut have, naar hans Eiendom har en Værdi af 2,500 Kr.; thi kan han ikke laane 1,200 Kr., kan han ſlet ikke komme ind i Kreditforeningen. Der er en anden Slags Eiendomme, der ikke maa lades ude af Betragtning, og ſom ſaa at ſige ere afſkaarne fra Kreditforeningerne. Det er jordløſe Huſe eller rettere Huſe, ſom beſiddes af Induſtridrivende. Haandværkere paa Landet have tidt og ofte et Hus, ſom har en meget antagelig Værdi og en ſolid Værdi i Forhold til den Brug, hvortil det benyttes, men den Slags Eiendomme kunne ſlet ikke faae Laan i de beſtaaende Kreditforeninger, idet man, idetmindſte for Sjællands Vedkommende i den nærværende Kreditforening, kun vil have Eiendomme med Jord. Denne Slags Eiendomme ere alſaa aldeles afſkaarne fra at komme ind i Kreditforeningerne, men ogsaa de Induſtridrivende trænge i allerhøjſte Grad til Hjælp. Forholdet er blevet ſaaledes, at det navnlig i den ſidſte Menneſkealder er meget ſjældent, at private Folk indlade ſig paa at laane ud i ſaadanne ſmaa Eiendomme, og det ſelvfølgelig paa Grund af den Betragtning, at i Tilfælde af, at Folk blive uveberhæftige, er der ikke alene Niſiko forbundet med at faae de udlagte Penge, men der er en Medføleſe tilſtede, ſom gjør, at de ſlet ikke ville indlade ſig paa de Forhold af Frygt for, at de ſtulde komme i det Tilfælde at forauktionere en ſaadan Eiendom, det er Folks Karakter imod, og ſaa foretrække de ſlet ikke at indlade ſig i den Slags Forhold, men at anbringe deres Penge paa anden Viſ. At Vedtagelſen af Vædringsforſlaget i mindſte Maade ſtulde have Indflydelse paa Udfiſtningsforholdene, den Tankegang kan jeg ſlet ikke gaa ind paa. Det er ſaa langt fra, at denne Kreditforening vil friſte Nogensomhelſt til at dele deres Eiendom, det vil det paa ingen Maade. Jeg ſkal ſaaledes anbefale, at Vædringsforſlaget om de 4,000 Kr. bliver indſat i Lovforſlaget. Jeg havde naturligviſ med Glæde ſtent for de 5,000 Kr. og for Lovforſlaget, ſom det foreligger fra Folkethinget, og hvis Miniſteren vilde give det ſin meget gode anbefaling og kraftige Underſtøttelſe, ſtulde jeg næſten tro, at Landsthinget var gaaet med, men uden Miniſterens varme anbefaling kan der jo ikke være Tale om at gaa høiere end til 4,000 Kr.

Ordføreren: Ja, de forſkjellige Grunde, ſom ere anførte for, at man bør gaa høiere end til 2,500 Kr. have ingenlunde været mig ubeſkjendte, og jeg indrømmer, at de have deres ſtore Betydning. Hvad der for mig har været Hovedſagen,